

Dura Extremadura

La història. Púebbla de la Reina, Tierra de Baños, Extremadura, avui. Isa, Cita i María, viuen el dia a dia amb més pena que glòria, envoltades d'altres dones, algunes benestants, i d'hommes malestants...

Les formes. La debutant cineasta (i recalcitant cinèfila!) que és Ainocha Rodríguez (Madrid, 39 anys), ens embarca en un viatge buñuelesc, no pas a Las Hurdes extremenyas, però gairebé. Ara i

aquí, les dones protagonitzen al llarg d'uns moments al·lucinants i al·lucinats (atenció a la Lluna), tot el que suposa viure en un context rural, sota la tradicional dominació del patriarcat crònic. Per tant, les situacions de submissió secu-

lar i les seves seqüeles psicològiques campen salvatgines, malgrat la dura repressió sexual femenina. Entre les processons de religiosa beateria i les orgies pretesament libidinoses, "Destello bravío" honra el títol. Llambregades intermitents d'imatges surrealistes (Buñuel, Bigas Luna i David Lynch al fons) amb l'eixordadora música de Paloma Peñarrubia, aconseguen l'objectiu pregon: impressionar retines i timpans, evocant allò del temps perdut proustonià.

De quan, qui més qui menys, vivia al poble. O bé hi passava els istius. Pel que fa al "com" del "què", Ainocha Rodríguez opta per tornar als orígens del cinema, és a dir, a deixar la càmera fixa, estàtica (ni una panoràmica, ni travelling), al servei d'una galeria de personatges tanmateix fantasmals, ahistòrics, emblemàtics?, del que se suposa és l'Espanya anomenada "vaciada". Ara, a més, "viciada". En aquest aspecte audiovisual, la

pel·lícula d'avui adopta la forma del documental amb drama, vaja, el docudrama. Els personatges, elles i ells, s'interpreten a si mateixos en complicitat lleial sota la vareta màgica de la fetillera que també és la Ainocha. Sense que soni a crítica destructiva, bé podríem veure "Destello bra-

vío" com un publireportatge a favor de repoblar aquests al·lucinants pobles buidats. Som-ñil?

El fons. Tota repressió té la seva gratificació: exiliar-se d'un mateix.

La imatge. Les dones del poble despullant l'efígie de la Verge Dolorosa.

La frase. "No sé qué coño estoy haciendo aquí", exclama la Cita al llit conjugal. Doncs si tu no ho saps, ¿qui collons ho sap?

La recomanació. Ideal per a cinèfils tot-terreny i, això sí, nostàlgics.

Destello bravío

Directora: Ainocha Rodríguez.

Intervenen:

Guadalupe

Gutiérrez, Carmen

Valverde, Isabel

María Mendoza,

Antonio Cortés.

Espanya, 2021. 98'.

Screenbox Lleida.